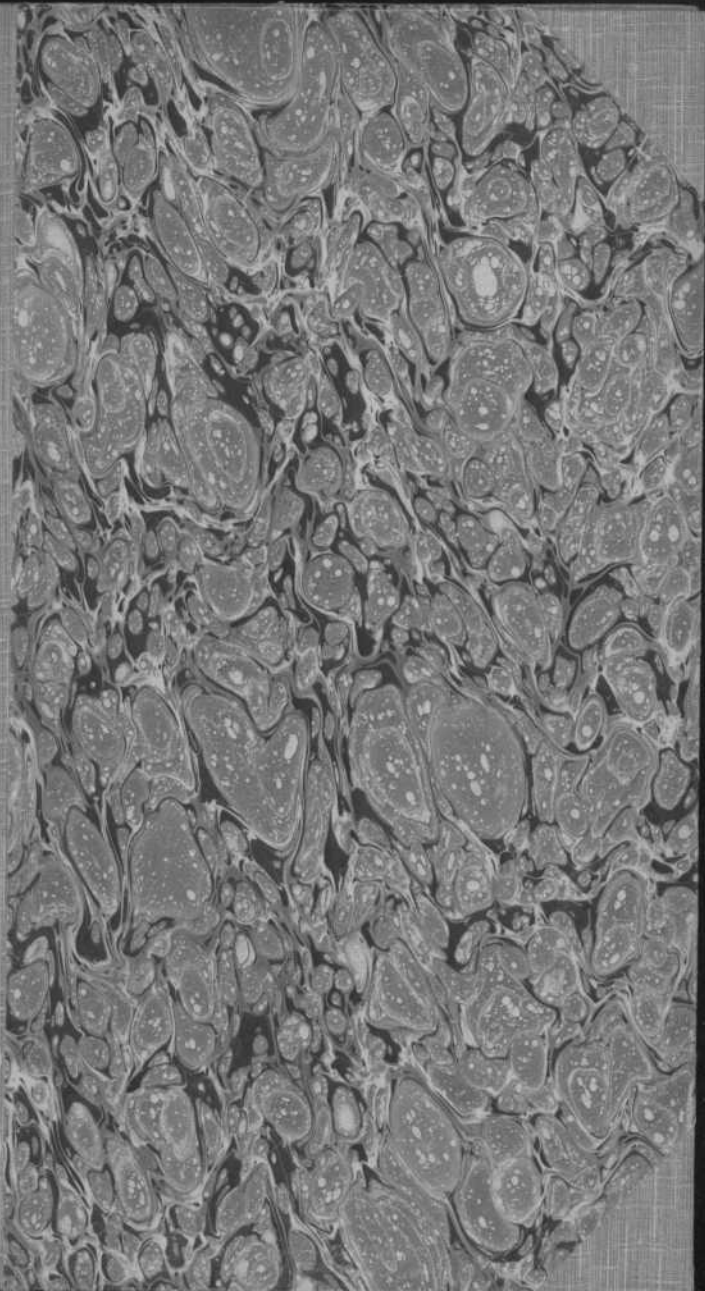
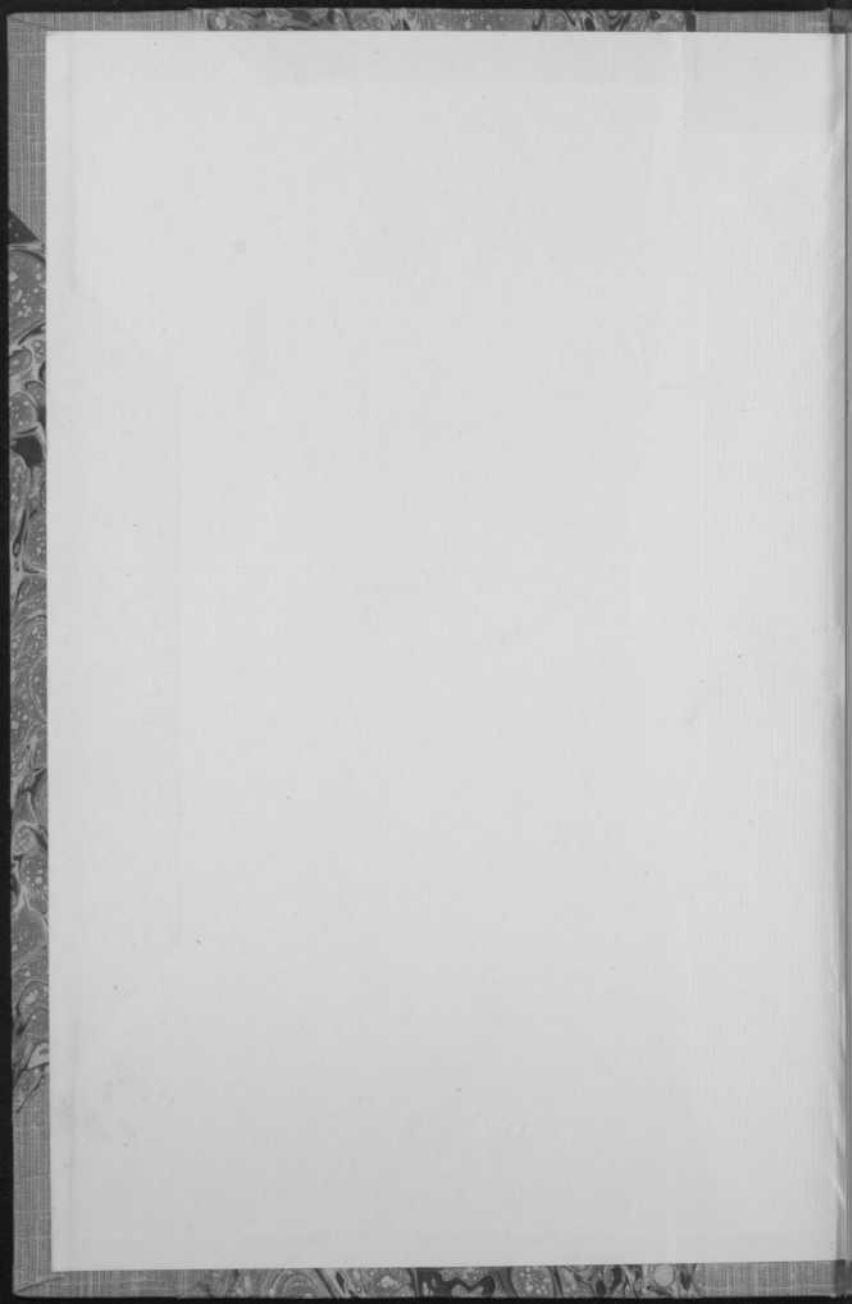

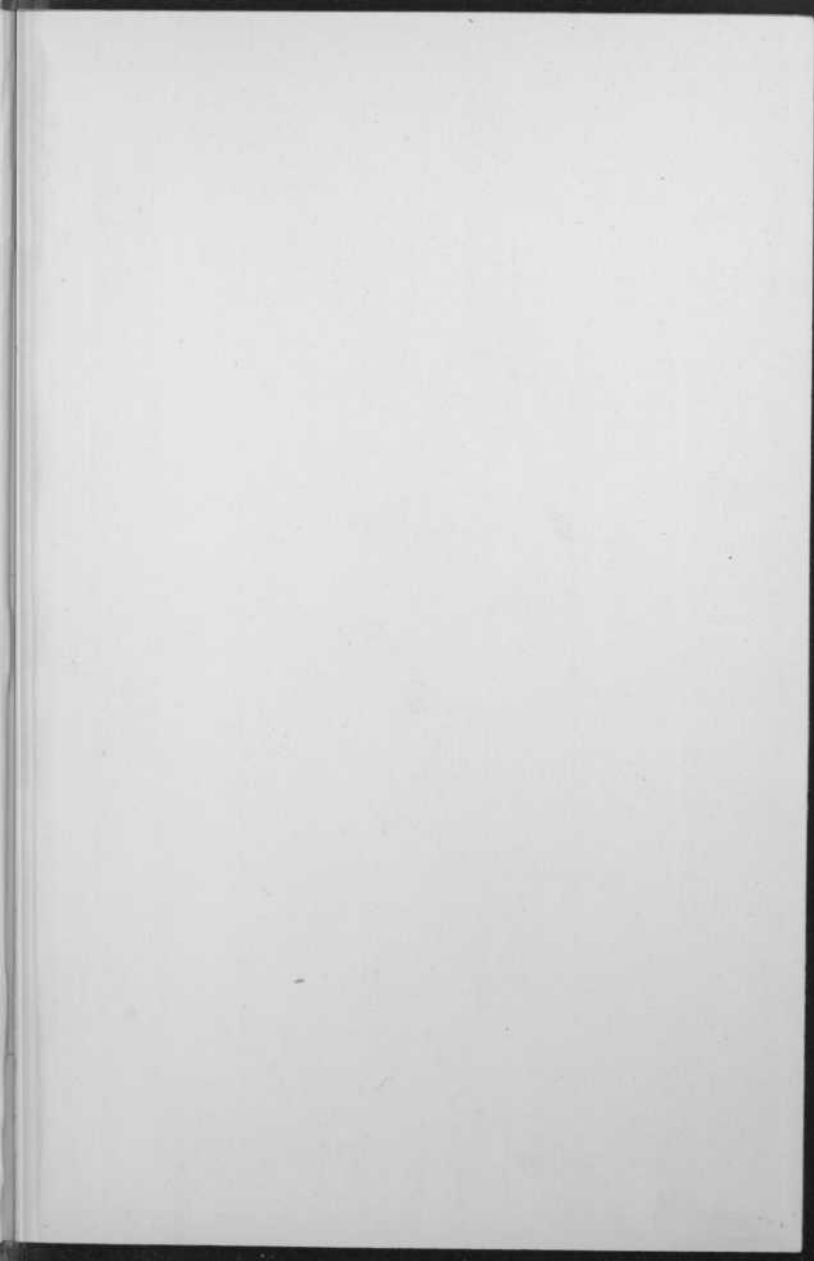
899

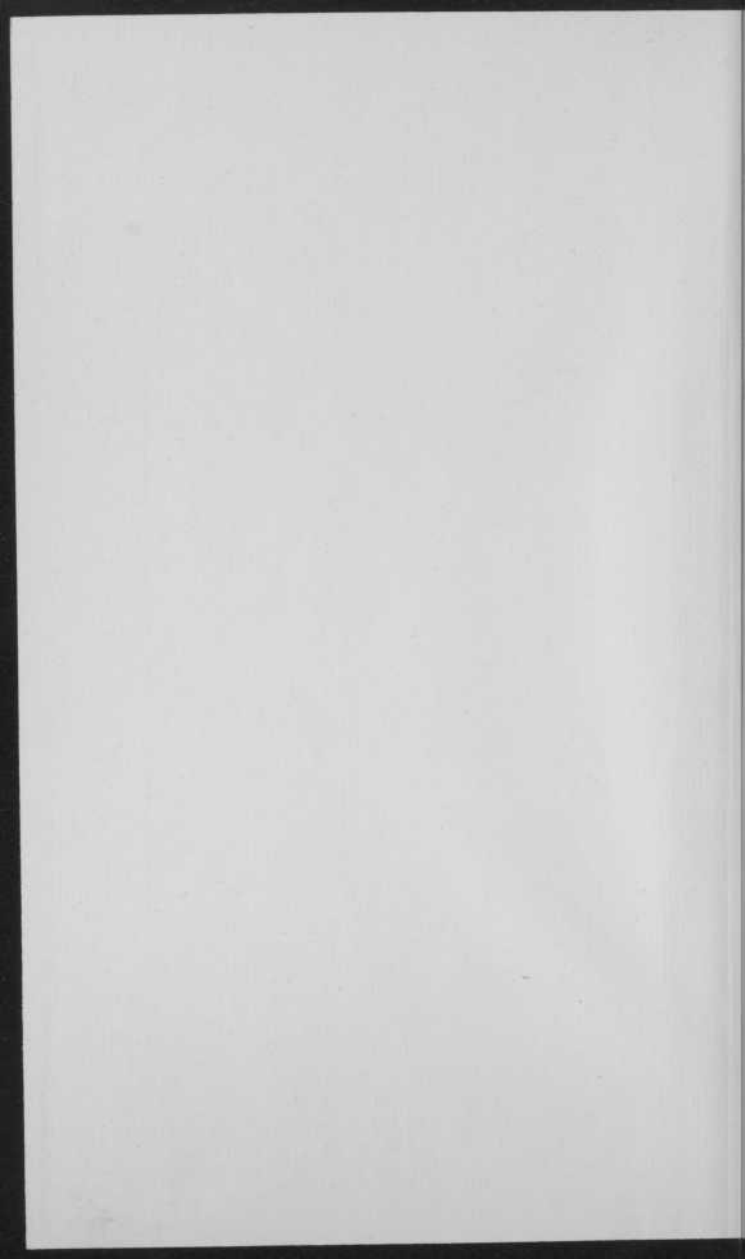
G

27

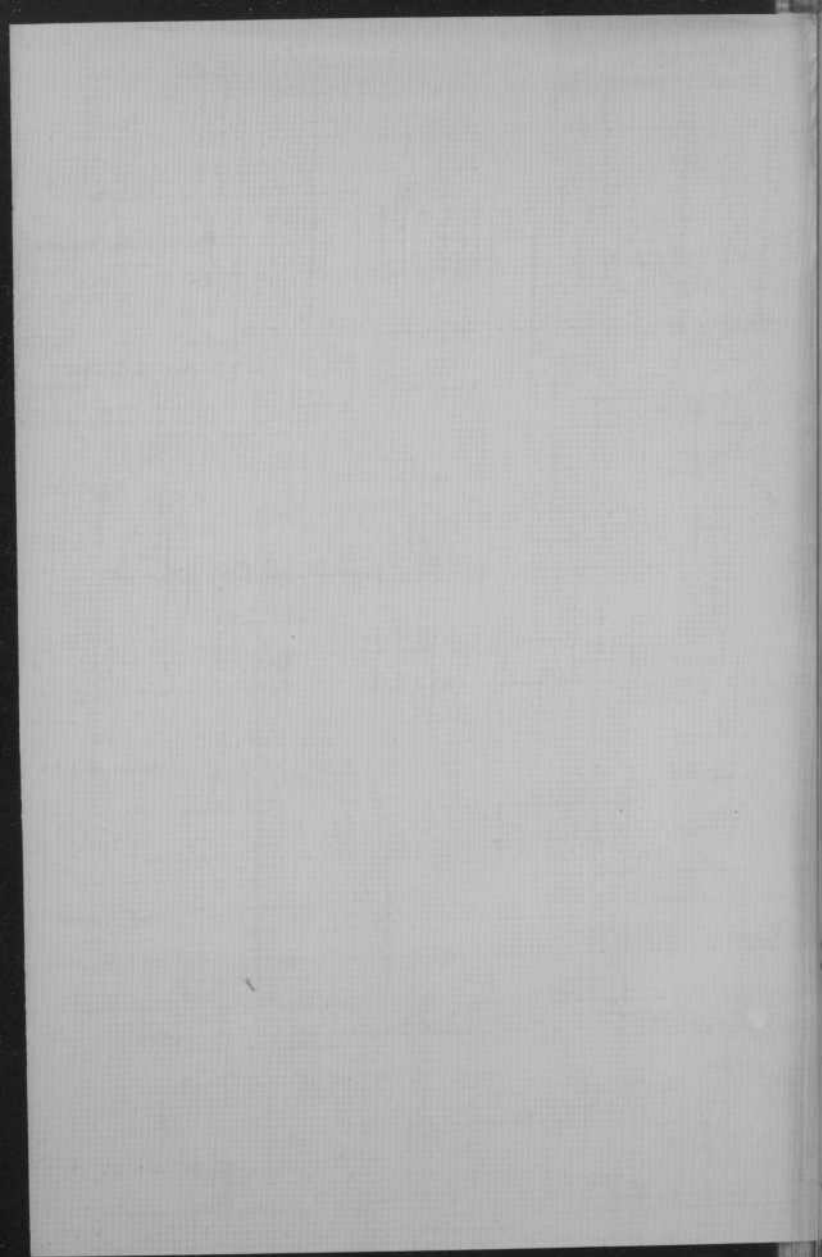

VAN HET LEVEN
VERZEN

P. A. BEGEER

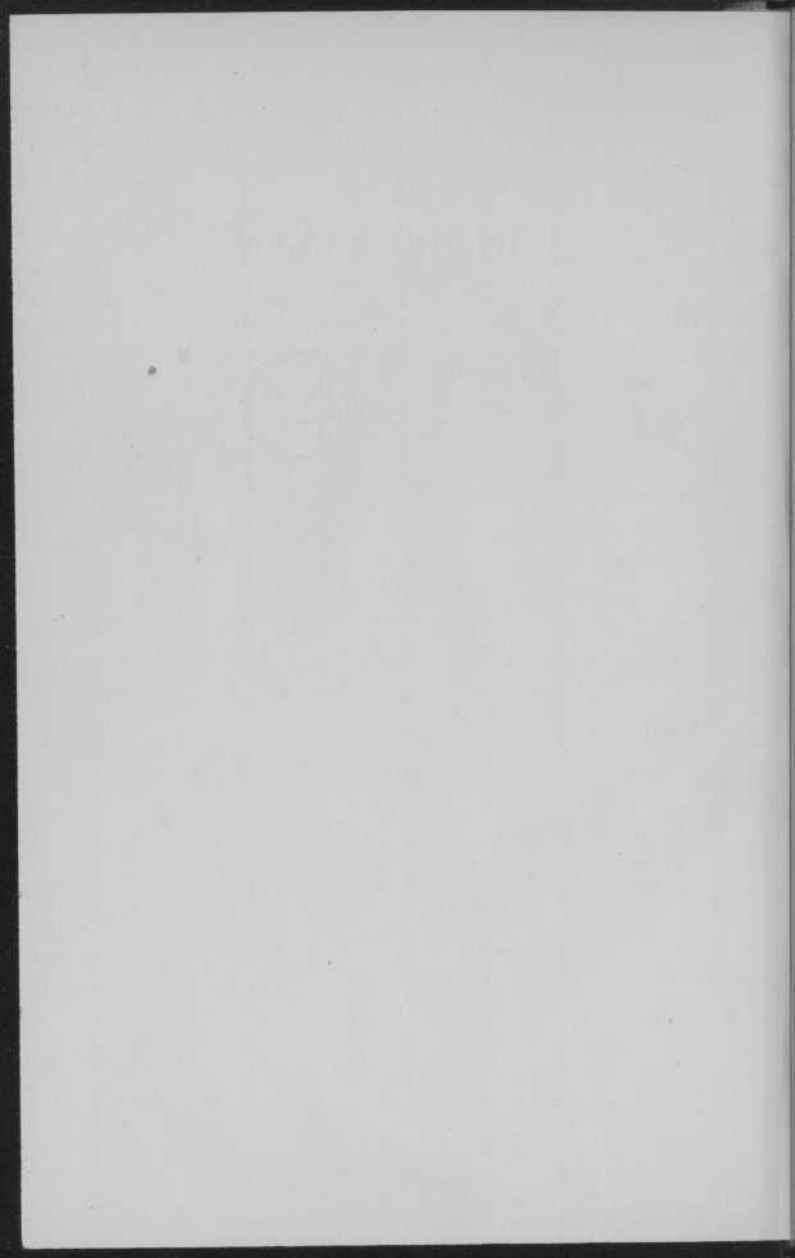

899G27

VAN HET LEVEN

45340.

VAN HET LEVEN

EEN BUNDEL VERZEN VAN
P. A. B E G E E R

MCMXXX

DE BAANBREKER
SERVIRE / DEN HAAG

WAZ HET LEVEN

DE BAANBREKER, DEN HAAG

COPYRIGHT 1930 BY
DE BAANBREKER, DEN HAAG

Alle rechten, declamatie en opvoering voor de radio
hieronder begrepen, uitdrukkelijk voorbehouden

*Van die lachen en lijden
Hun eigen lied.
Weest blij met de blijden
En schuwt de nooden niet
Van de armen, die stil langs U henen glijden*

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
540 EAST 57TH STREET
CHICAGO, ILL. 60637

UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
540 EAST 57TH STREET
CHICAGO, ILL. 60637

ZWERVERS

NAAR ALLE WINDEN

Naar alle winden open ligt mijn weg,
Open voor alle leven klopt mijn hart,
Voor alle vreugd der zinnen stroomt mijn bloed.

Ik pluk de blijde uren, bloem bij bloem
En werp mijn ruiker lachend langs den weg...
En pluk weer nieuwe bloemen, uur bij uur.

De aarde kent de vormen van mijn lijf,
't Water de smeekeing van mijn holle hand,
Alle sterren hebben mijn oogen gekust.

Geen vrienden, dan mijn weltevreden voeten,
Mijn eigen oogen en mijn eigen hart,
Geen vijand, dan bij wijl mijn leege maag.

Maar alle boomen, vogelen en verten,
Alle wegen en hemelen zijn mij vertrouwd,
Ik groet en kus en kom lippen te kort....

Waar zal ik heen, bij 't eerste zongevlei,
Haar warmte aan mijn wange' of langs mijn rug,
Voeten waarhenen...? Voorwaarts, naar de zon!..

DE PELGRIM

Waarheen de reis,
Waarom Uw tred zoo snel?
— Ik weet het niet;
Ik zoek van al 't verdriet
De diepe wel —

De hemel dreigt;
Ik bied U veil'ge stee.
— Toch toef ik niet;
Ik zoek van al 't verdriet
De verre zee —

De nacht wordt zwaar;
De bliksem wet zijn zeis.
— Het deert mij niet,
Ik zoek van al 't verdriet
Het paradijs —

Vaarwel.

VOOR MIJN ARMOE....

Voor mijn armoe, dank U Heer,
Voor mijn bijna blindheid,
Voor mijn verslaafdheid aan den drank,
Voor mijn verlatenheid
En voor mijn harden baard,
Voor al mijn ellenden, dank U Heer.

Voor Uw bloemen, dank U Heer,
Voor Uw boomen in den wind,
Voor Uw sterren in den nacht,
Voor de golven van Uw mooie water,
Van Uw mooie, lokkende water, Heer,
Voor al Uw schoonheid, dank U Heer.

Voor mijn ondeugd, dank U Heer,
Voor mijn luiheid,
Voor mijn geslepenheid,
Voor mijn berouw
En mijn hunkerend terugvallen, Heer,
In de zondigheid,
Voor al mijn ondeugd, dank U Heer.

Voor Uw goedheid, dank U Heer,
Voor Uw glimlach overal,
Achter de wolken,
Boven de bergen,
Over de wilde, wijde zee
En voor Uw hemel,
Uw heerlijken hemel.
Voor de eeuwige, witte wijsheid van Uw
[stralenden hemel,

Voor al Uw goedheid,
Dank U,
Dank U,
Dank U, Heer.

DE MATROOS

't Is overal eender en overal anders;
't Water, de vrouwen,
De maats en de touwen,
Overal eender en overal anders.

Omdat een groene maan
Zoo die tros belichtte
In de haven van Frisco;

En die meid een gouden tand had
In die Spaansche kroeg;

Omdat ik toen dien kok voor 't vloertje sloeg,
Die zijn pruim in de soep spoog;

En ik dien albatros z'n vleugel zette
Aan boord van de Sylphide,

Wil ik altijd varen,
Altijd varen.

Want als ik hier ben,
Kan me daar iets ontgaan.
Nu schijnt de zon, die ik zie en ken;
Maar waar is de maan?

Hier drijft me naar ginder;
Ik ben d'eerlijke vinder,
Na zoeken en vloeken,
Van altijd iets anders
En hetzelfde, altijd.
En geen hemel zoo diep en geen zee zoo wijd,
Of dieper en wijder is mijn verlangen;
Ik ben zoo vrij, zoo vrij en toch ben ik gevangen
Door de stem, die mij dwars door de wereld joeg.
Hoor! ze lokt weer, ze roept weer.
Afgenokt!
'k Was hier lang genoeg.

TE SCHAMEL....

Te schamel voor een dankgebed —
Ik speelde met Uw schatten,
Als 't kind met bloemen en met goud.
En meer toch dan ik overhoud,
Kan nooit dit hart bevatten:
De maatgang van mijn zorgeloozen tred.

Maar deze beë —
'k Heb anders niet te vragen,
Dan dat door alle weer van dag en nacht
Mijn voeten de vertrouwde vracht
Van 't oude lijf zoò blijven dragen,
Tot ik mij strek ter laatste stee.

TIJDGENOOTEN I

THE HISTORY OF THE

REPUBLIC OF THE UNITED STATES

OF AMERICA

FROM 1776 TO 1876

BY

W. H. RAY

NEW YORK

1876

*Goud in de groeve blinkt niet,
Een harp zonder snaren zingt niet,
En d'echo klinkt niet,
Waar geen stem haar wekt.*

*In nare schaduw,
Met open mond en den nek gestrekt,
Lig ik stom en schuw.*

*Ik kan niet zingen zonder U,
Niet leven zonder U.*

AANZIE MIJN LUTTELHEID

Aanzie mijn luttelheid:
Een zaaddop in den wind,
Een sprokkel in het bosch.

Gij meet de ruimten met
Den lichtvloed van Uw zon;
Mijn gaan spant el bij el.

Naar Uwe sterren hef 'k
Mijn armen smachtend op
Een handbreed boven 't hoofd.

Gij zijt in eeuwigheid,
In alles en àlom;
Mijn plek daar is mijn schaâuw.

Gij zijt de Waarheid zelf
En altijd zoo Gij zijt;
Nog nooit was ik oprecht.

Gij loutert elken feil
Van ieder menschenkind;
Hoe gulzig is mijn smaad!

Gij noodt mij als Uw gast;
Ik stamel: „te gering....”
Met hoogmoed in het hart....

Bron van weldadigheid,
Toren van zuiverheid,
God:

In vreugd vergeet ik U,
In smart roep ik U aan....
Laat.... laat mij maar alleen.

MIJN HART IS ZONDER HEER....

Mijn hart is zonder heer,
Ik ben mijn eigen knecht,
In een zwart woud verdoold.

Ik ben mijn eigen knecht
En ken mijzelf niet,
Noch iets, van wat ik zie.

In mijn benauwde borst
Jaagt radeloos her en der
Een arm, gekooid, wild dier.

Ik dool in duisternis
Van d'een tot d'andre smart
Met mijn ontembaar beest.

In mijn benauwde borst
Raast het in warr'ling rond —
Mijn hart is zonder heer.

DE WELZALIGE.

Door d'open poorten van den jongen dag
Vloeit als een stroom het zuiv're morgenlicht....
En ijle nevels vlieden over 't meer....

In ied'ren dauwdrup leeft nu het heelal
En ied're halm draagt ned'rig drup bij drup,
Ontelb're halmen deinen op den wind....

Mijn boot ligt stil; de laatste kringelgolf
Is uitgeschommeld tegen 't nieuwe riet,
Het water murmelt blaasjes, overal....

Ik lach en ween: ik groet met open hand
Een zwarte meerkoet als een speelgoed beest
En knik een spin toe, die naar 't water daalt....

Leef ik op aarde — leef ik elders — waar?
Ik weet het niet.
Ik neem den kom des hemels in mijn handen
En drink Uw licht — en leef — Oneindigheid....

DE ZELFGENOEGZAME.

Een zatte zelfgenoegzaamheid
Woont wel gedijend in mijn hart,
Als in zijn hol een trage pad.

Gelijk een derderangs acteur
Hef ik mijn handen, schud mijn hoofd
In koddige vertwijfeling.

Ik murmel: „ootmoed, ootmoed, ootmoed”,
Maar vlak achter mijn oogen lacht
De valsche opzet van mijn smeeken.

Ik doe, alsof ik anders was;
De knappen leid ik om den tuin,
De dommen voelen, dat ik lieg.

Ik lijd niet; in mijn holle hart
Vreet zich mijn padde zat en rond
En draait zich af en toe eens om.

DE MOEDER.

Over mij is de kwellung dezer kwaal:
Van te beminnen zonder meer te dragen,
Van neen te zeggen op des harten vragen
En 't smeeken van mijn lijf zijn holle schaal;

Dat ik mijn een'ge kus en eenzaam ben,
Dat ik zijn vader kus en eenzaam ben,
Dat ik kus in de lucht en altijd eenzaam ben,—

Omdat ik niet kan kussen, al maar meer,
Den ongeborene, dien 'k niet kan verwachten,
Door 't staege zond'gen met mijn grof verstand
Tegen de wijsheid van een gaaf gevoel
En welbewust, 'k mij tegen 't eeuwig doel
Der aarde en haren Schepper heb gekant
Om ijdelheid en meer van 't waardelooze —
Ik durf niet bidden en ik kan niet blozen;
O, wrekend' almacht met uw zuiv're krachten,
Wat vult nu d'eenzaamheid van mijne nachten,
Anders dan hunk'ren, zonder dat 'k begeer?

WAAR VINDEN WIJ TROOST....

Waar vinden wij troost en liefdevol vergeven
Voor onze zwakheden en onze kwalen,
Voor ons moedwillig zwerven en verdwalen
In de spelonken, vlakten en ruigten van dit leven?

Voor wien of waar kunnen wij naakt verschijnen
Zonder hooghartigheid om het vernederen?
Overal gesloten deuren, luiken voor de ramen,
Nergens het milde licht van het teedere.

Wij kunnen niet opgeprikd mee in den tred
Van zaken, fatsoen en erkende manieren;
Wij zouden wegwijnen, altijd hetzelfde bed
En die dag is als deze of is het te met;
Wij hebben te veel van de zonde der dieren.

En die zonde vindt heul, waar de zonden leven
En wonderlijk bloeien in eigen kleuren
En de wijsheid, waarvoor wij ootmoedig beven
En schreiende knielen, is niet achter deuren
Van tempels en jammerlijk voor ons verloren;
De tijd heeft ons in een engte gedreven,
Ons, die toch in dezen tijd geboren....

En als wij roerloos staren zonder zien,
Recht voor ons uit,
Herkennen wij met stil en nameloos verdriet,
Diep in dien een'gen, waren spiegel, in het Niet,
En zonder beeldnis, soms ons zelve, arme liën,
Naakt voor dien spiegel, voor Gods blinde ruit.

[The text on this page is extremely faint and illegible. It appears to be a list or a series of entries, possibly a table of contents or a list of names and titles. The text is too light to transcribe accurately.]

TIJDGENOOTEN II

*Er sprong iets in mijn hart: van lijf naar mond
Vloeide een golving, schroeide een heet*

[versmelten —

*Toen schreed ik langzaam, als op hooge stelten
Naar een ver doel, ver aan den horizont.*

*Nu is mijn denken hem nog trouw gebleven,
Maar hart en oogen kennen hem niet meer,
Soms nog als één uit een verleden leven:
Iets, dat zijn doel had — iets van héél weleer.*

DE ZOON.

Moeder, Uw dood is het eenige groote
Verdriet, dat ik nooit zal te boven komen,
Dat ongelouterd zelfs brandt in mijn droomen,
Dat brandt, brandt onverdroten — — —

Ieder uur word ik ouder,
Ied'ren dag, ieder jaar,
Uren en dagen en jaren bij elkaar
En alles om mij heen wordt mij minder vertrouwd.
Eens komt de dag, dat ik zeg: ik ben oud,
Ik ben oud, God, God, ik ben oud en benauwder
Sluit zich de tijd om mijn hals als een bout — —

Met de jaren groeit het verdriet
En dood en pijn vrees ik niet,
Maar nooit meer aan 't hart van een vrouw
Te weenen — stil en vertrouwd
Als een kind, een schuldeloos kind,
Als men oud is en vol berouw — —
O, 't leven is doof en blind
Voor het leed, en het leed is zoo wrang
Voor den man, die zoon blijft en kind
Zijn leven lang.

DE OVERBODIGE

Wat doet hij hier
Op deez' aarde, God beter 't?
Hij kan niets dan wat droomen
En met losse veters
Overal te laat voor komen.
Hij kan niet werken,
Hij kan geen aalmoes vragen.
Nauwelijks lust om te spreken,
Geen besef om te klagen,
Hij kan niemendal.
Hij kan met een baard van veertien dagen loopen,
Hij kan alles uitstellen, wat hij zeker moest beginnen,
Hij kan zich op niets in een hoekje bezinnen,
Hij kan zich nutteloos bezinnen
En dat is al.

Z'n moeder moet om hem schreien,
Z'n vader kan hem vervloeken:
„Hoe komt zoo'n vermaledijde
Ons huis bezoeken”.
Hij lijkt niet op zijn ouders,
Op zijn zusters of broers.
Hij kan meer dan die allen,

Maar er is als een floers
Om z'n heele wezen.
Hij loopt zwaar als in rouw
En toch lijkt hij te zweven.
Ach, hij kan niemendal.
Hij kan aan een bloem ruiken,
Hij kan in het water staren,
Hij kan een gezwollen, verdronken hond aaien,
Hij kan, als laatst, zoo'n hond heel zachtjes aaien
En dat is al.

Wat moet ooit van hem worden?
Wie zal hem later te eten geven?
Moet hij onder een tram raken?
Heeft het zin, dat hij zal leven?
Niemand en niets heeft hem noodig.
Dwaas voor hem nog te waken,
Hij is heusch overbodig,
Want hij kan niemendal.
Hijkansomsstijlglimlachen, als hij z'n tanden poetst;
Als hij z'n sokken ophaalt, kan hij kijken
Of hij in den hemel is.
Hij kan kijken, of hij van God gezegend is
En dat is al.

ZE SCHUIFT LANGS ME HEEN....

Ze schuift langs me heen en zegt: „Dag schat”.
Wat is ze bleek, wat een witte prent — —
M'n God, ik heb dat wezen gekend;
Waar — wanneer?
Ach — als ik dat
Dat witte gezicht nu maar gauw vergeet — —
Ik weet het — — ik weet — — —

Lang geleden,
Ons dorpje, ons straatje;
De slager zijn deur,
We zien door een gaatje:
Hij neemt z'n mes in z'n dikke hand,
Het lemmet glanst,
Op het lange, witte lemmet danst
Even wat zon, door een kier van de luiken;
Hij bukt zich stijf naar de golvende hals
Van 't gebonden kalf —
En het mes is malsch
Door het levende, weeke heen gegleden;
Het bloed stroomt — een flauwe geur,
Een gil — een scheur
In m'n hart —

Op de straat ligt een meisje, achterover,
Het wit gelaat in het harenzwart,
Ze trilt overal, als wilgenloover.
Menschen komen van allen kant,
M'n moeder neemt me mee aan een hand
Ik drink wat water - . . .
M'n God, dat was ze - twintig jaar later.

IK VOND MIJZELF

Ik vond mijzelf in wreev'le wanhoop weer
In 't schemerdonker van een lage kroeg
En langzaam liep een rilling langs mijn rug.

Mijn keel besloeg als van gestolten vet,
Mijn buik streefd' in een uitstolping naar buiten
En moede walging bonkte aan mijn hart.

O, onverwachte en wreede wisseling; — — —
Wat noodlot heeft mijn zinnen zoo veranderd,
Dat nu dit leven smaakt als bitter bloed?

Die vrienden waren, zijn mij vreemd geworden,
Verdorpe zwervers, schenders van het leven,
Erbarmelijke stakkers zonder doel.

Verdoemd deez' inkeer, die mij heeft beroofd;
Moet ik nu armer gaan, dan dat ik kwam?— —
Makkers, wij zullen elkander nooit verlaten!

Luistert, mijn leven is een zandwoestijn,
Waar in geen eeuw een druppel water viel;
Drenkt haar met bier — woestijn word' tot
[moeras.

Want op deez' ouden, ronden rug der aarde
Is tweeërlei met recht de moeite waard:
De lafenis van liefd' en alcohol.

Eerstens de liefde, zondig en oprecht,
En nu die onze krachten heeft gesloopt,
De hêld're dronk.

Zoo drinken w'ons dien tweeden hemel binnen
En zullen zalig zijn voor onzen dood — —
Nog duizendmaal na dezen — — kameraden!

DE HEILSOLDATE.

Op den hoek van het plein
Met mijn ijzeren pot,
Voor het Kerstfeest der armen;
Verzacht toch hun lot
— 't Zijn de armen des Heeren —
Met brood en met kleeren.
Denkt aan d' ijzeren pot,
Die geeft, leent aan God.

Mij deert regen noch wind,
Want mijn voeten zijn warm,
Maar die hong'rige stakkers
Zijn koud en zoo arm.
Ach, helpt toch een handje,
Met brood en een brandje.
Denkt aan d' ijzeren pot,
Die geeft, leent aan God.

Mijns Heeren Gods Huis
Heeft woningen t' over
En warmte en voedsel,

Maar hier is het poover;
Op deez' wintersche aarde
Is voor de bezwaarden
Van alles te kort.
Die geeft, leent aan God.
Denkt aan d' ijzeren pot!

HET IS EEN ERF'NIS....

Het is een erf'nis van mijn moeder;
Die had ook zoo iets tegenover heeren,
Dat de dominee, z'n zoon en z'n vader
Vielen in de zonde van 't begeeren.
Toch bracht ze nooit zich zelve in 't verdriet,
Ze bleef toch die ze was, ik niet.

Het was een herfstavond met regen en mist
In het vooronder, 's avonds aan boord.
De dekknecht kwam en lachte — zei geen woord.
Deed, wat ik niet begreep, nooit had gegist — —

En zoo begon 't, voor 'k ergens nog van wist.

Nu heb ik niets dan wat vertrouwd' ellende,
Armoë en walging — een pijnigende lach
Voor 't kijken van fatsoenlijke bekenden
En een knipperende vrees voor het licht van
[den dag.

HET DWAZE MEISJE.

Me moeder heeft wat moois voor me gekocht,
Ik ben al dertien met me polkahaar.
Dat zou je zoo niet zeggen, hè? — of wel? —

Van avond liep een man me gistren na,
Het was een ventje met een ronde hoed.
Hij liep me aldoor na, die gekke vent.

En onze lieve Heer is in de lucht,
Een ventje met een baard, maar zonder hoed,
Je ziet hem nooit en hij is overal.

En 's avonds bid ik: Haleluja hop.
De engeltjes, die dansen in galop.
Edelman, bedelman, broek dicht, strop.

Vind je dat mooi? Dat heb ik zoo geleerd
Van onzen commensaal, die bij ons woont,
Omdat ik nooit een vader heb gehad.

Dag?! — —

DE MOEDE.

Het spinrag hangt in donk're kamerhoeken
En waar de herfstzon schijnt, daar zijn de spinnen;
Spinnen weven hun eind'looze draden binnen
In mij, om mijn hart tot kleffe doeken — — —

Ik ben vermoeid van op deez' aard' te wezen.
Mijn leven is een troosteloos verglijden
Van holte in holte, zwart en ongescheiden.
Ik ben zoo moe, als geen ooit was voor dezen.

Vermoeid in huis van 't hunkeren naar buiten
En buiten door naar binnen te verlangen
En binnen moe, daar muren, deuren, ruiten
Oprijzen, waar ik achter ben gevangen.

Vermoeid op straat van helle vrouwebeenen
En lillend roode en blanke vrouwenarmen
En borsten zonder kuischheid haar schoon
[erbarmen,
Vermoeid van heel deez' wedstrijd in 't obscene.

Moe, moe van 't ramm'len, ratelen en streven
Van auto's, radio's, alles onbescheiden,

Terwijl op mij als een exzeem blijft kleven
Hun walm, vies, ongeneeslijk, niet te mijden.

Moe van de stilte en haar moeras-aromen
Waar blazen dijen, dof uiteenen spatten,
Moe van alles, van alles, wat aan de zoomen
Van leven en dood mij eind'loos af komt matten.

Waarom, o leven, kan ik hier niet leven,
Waarom, o aarde, kan ik hier niet aarden,
Waarom is mij hier alles zonder waarde,
Waarom mocht 'k niet aan gene zijde zijn
[gebleven?

DE MOORDENAAR.

Ik deed het niet met opzet; 't ging vanzelf;
Eerst keek hij naar mijn vrouw
En toen naar mij,
Toen grijnsde hij in valsche spotternij:
Nou, jij met haâr en zij met jou,
Gezellig — uit den brand en in de kou — —

Ik sloeg naar hem,
Sloeg mis en in het wilde
Stortte ik toe; een warreling van roode
Vlekken verblindde mij; ik hoorde een stem:
Gij zult niet dooden.
Greep een schàduw
Greep hem vast: hij gilde;
Mijn vingers werden van een kracht bezeten
Buiten mij om; zijn hals was week, een warme
Levende weekheid, flauw als rauwe beten,
Toen voelde ik hem loodzwaar in mijn armen
En nu — — —
Nu wil ik enkel maar vergeten — — —

DE KLEPTOMAAN.

Ik kàn 't niet laten — —
Als daar iets ligt, dat ik kan grijpen,
Moet ik mijn oogleên op elkander knijpen
Om 't niet te zien en dat zelfs mag niet baten.

Dan zoek ik huiverende in den blinde,
En als mijn heete vingers 't gif dan vinden,
Moet ik een kreet verbijte' achter mijn tanden
En beve', als van een ouden man, mijn handen.

Niets, niets is veilig voor mijn fel begeeren.
Van kleine kinderen, van de meest beminden,
Van armen, rijken, vijanden of vrienden,
Ik neem en weet mijn niets met niets vermeeren...

Ik ken mijn zonde en het doet me goed,
Het is mijn vreugde, hoog en uitgelaten — —
Ik ken z' alleen.
Met niemand kan 'k er over praten:
Geen kent het dwingend drijven van mijn bloed...

GROTESKE.

Vrouw, als een dauw aan mijn hart,
Zeg mij, zijt Gij van mij?
— Doe niet zoo gek, ouwe nar,
Met je zeg mij, met je gij! —

Vrouw, als een bloem aan mijn voeten,
O, als ik mocht, als ik durfde plukken —
— Geld kan de liefde verzoeten;
Kom op, als je nog kan bukken! —

Vrouw, die het eerste ontbloeien
Van mijn liefde bejegt
Met toeschietelijk stoeien,
Gezegend, gezegend!

Die het krimpenswellen
Van mijn verlangen begrijpt,
Als de maan het zwellen
Van de druif, die rijpt.

Die met Uw oogen mijn hartstocht bet,
Die met Uw handen mijn spieren ontspant,
Die mijn hart midden in de wereld zet,
En die wereld brandt!

Vrouw, vrouw, vrouw — — !
— Doe niet zoo gek! kom nou! gauw!

AFSCHEID VAN 'T JAAR.

Hij was maar vroeg naar bed gegaan,
Dien laatsten dag van het jaar.
Hij was bang, dat zijn hart zou stil gaan staan
Van eenzaamheid, als hij wakker bleef;
Daarom sliep hij maar.
Lag hij lang en scheef
Op z'n divan als op een baar.

Met z'n voeten naar het langzaam sterven
Van het vuur in den ouden haard,
Onder wat jassen en een Pers,
Dan: z'n witte gezicht met de spitse baard.

En hij sliep....
Tot de eeuwigheid hem wakker riep
Met een langen, ademafsnijdenden gil....

Hij bewoog zich en richtte zich op
Op z'n divan,
Wit en strak als een pop,
Z'n oogen keken als stukjes glas.

En hij wist wat het was:

Afscheid van 't jaar...

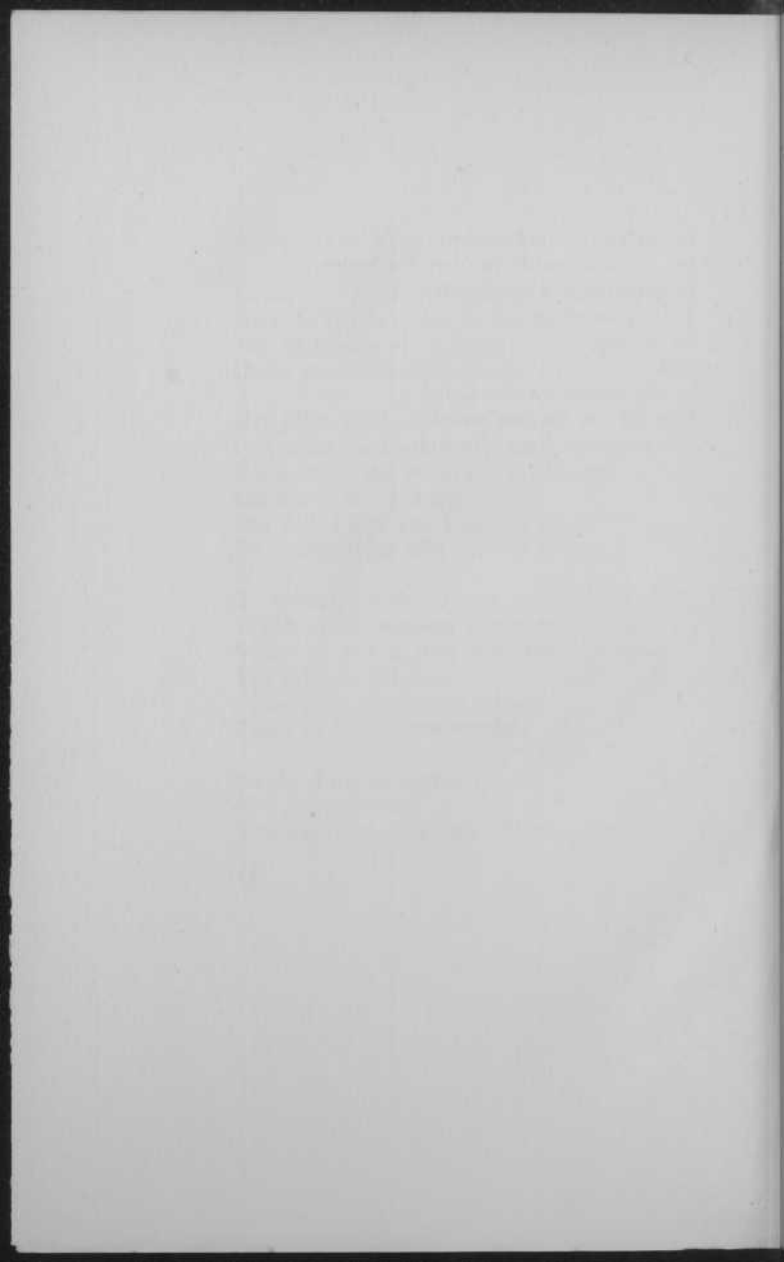
Loeien en knallen en sissen en huilen
Over de zwarte, radelooze kuilen
Van de havens en de Maas,
Onder een nacht zonder maan....

Het gillen hield eindeloos aan.
Het perste z'n borst en z'n keel
Tot berstens toe vol van 't geschreeuw.
Het bloed in z'n magere lijf,
Dat kolkte heet van 't geweld,....
Z'n trommelvlies trild' als een speer....

En eensklaps gilde hij mee.
Zooals een in waanzin zich stort in de zee,
Stortte hij zich in dien werv'lenden gletscher
Van ijsskoude klanken,
Gilde, gilde z'n stem te pletter
Tegen de harde kamerwanden.

En de machtige booten
Huilden en floten,
Sireenden hun seinen naar d' eeuwigheid.

En hij gilde, gilde bezeten,
Een razende woede van heesche kreten,
Opgespaard in z'n eenzaamheid....
Tot hij neersloeg
En stil lag,
Stijf,
In een kramp op den grond,
Wat schuim om den mond,
Een aanklacht tegen den tijd.

VAN DEN DOOD.

DE MATERIALIST.

Ik zal het lijdzaam dragen tot het end,
Maar dan, dan is 't ook òp en net genoeg,
Dan is het nacht, voor altijd nacht en stil . . .

Want dit is zoo mijn een'ge levenstroost:
Dit vast besef, dat, als mijn hartslag stokt,
Meteen het wereldhart zijn kloep veracht.

— Dat arme, dwaze, wilde wereldhart . . —

Dat dan het einde daar is van den hoon,
Die m'als een walm mijn leven lang omgaf
En klammer worgde met der jaren groei . . .

Haha — dan lach ik tegen al de rest;
Het oude lastdier werpt zijn lasten af
En jullie — arme slovers, stakkers . . ach! . .

DE TWIJFELAAR. *an 't klotje*

En als de dood het einde is — wat dan?
Of een begin, een nieuw begin — wat dan?
Of enkel maar een overgaan — wat dan?

Wij varen allen in die vreemde boot
En geen van ons weet ooit, wårheen wij gaan
En niemand weet zelfs, wie de stuurman is....

Ik kend' er één, met een zeer strak gelaat;
Hij had berichten van die and're kust
En wist de teekens, die de vrijbrief zijn.

Oh, arme sterv'ling met uw armen schat,
Goed, goed, het is zoo, 't is, zooals gij zegt,
Maar àls het dan zoo is, wat dan, wat dan....?

DE KLEINMOEDIGE.

Toen stak de dood zijn maag're handen uit
En grijnsde: kom, ga mee, het is je tijd
En houd je dekens om, het is daar koud.

Ik zweefde macht'loos in een heete koorts
En daalde en rees — maar toen 'k zijn oogen zag
En hun verschrikking, vocht ik als een beest . . .

Mijn oogen schroeyden achter in mijn hoofd,
Mijn lippen waren
De dorre kusten van een lage zee . . .

En eind'lijk wakker, was ik als een kind,
Ik huilde om mijn arme, kleine zelf
En om mijn moeder, die gestorven was.

DE OVERWONNENE.

En toen de dood mij vrij liet uit zijn greep,
En in de verte met gebogen rug
En tragen tred schuw om een hoek verdween,

Toen brieschte 't leven steig'rend in mij op,
Rood lachend joeg 'k de schaamte uit mijn hart
En hoond' en dronk, totdat ik niet meer kon.

Des avonds kwam hij weer in mijn vertrek,
Niet verder dan de deur en keek mij aan
En schudde stijf zijn witten knokenkop.

En na een felle' en bitterdwazen vloek
Om al wat was en al wat komen kon,
Om dood en leven en 't bitterst om den dood,

Kwam ik tot inkeer en ik bad tot God:
Mijn goede Vader met de zachte stem,
Moeder en Vader beid' in één bestaan,

De dood is uit Uw handen mij een gunst
En 't leven heb ik niet aan U verdiend,
Richt mij naar Uwen wil — ik dank U, Heer....

INHOUD:

Blz.

Van die lachen en lijden	
<i>Zwerfers</i>	
Naar alle winden open ligt mijn weg . .	10
De pelgrim	11
Voor mijn armoe, dank U, Heer	12
De matroos	14
Te schamel voor een dankgebed	16
<i>Tijdgenooten I</i>	
Goud in de groeve blinkt niet	19
Aanzie mijn luttelheid	20
Mijn hart is zonder heer	22
De welzalige	23
De zelfgenoegzame	24
De moeder	25
Waar vinden wij troost en liefdevol vergeven	26
<i>Tijdgenooten II</i>	
Er sprong iets in mijn hart	31
De zoon	32
De overbodige	33
Ze schuift langs me heen	35
Ik vond mijzelf in wreev'le wanhoop weer	37
De heilsoldate	39

	Bl.
Het is een erf'nis van mijn moeder . . .	41
Het dwaze meisje	42
De moede	43
De moordenaar	45
De kleptomaan	46
Groteske	47
Afscheid van 't jaar	49
<i>Van den dood</i>	
De materialist	55
De twijfelaar	56
De kleinmoedige	57
De overwonnene	58

